

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/360/2021
Identifikačné číslo spisu:	8117217925
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8117217925.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ J. P., narodený XX. D. XXXX, E. XXX, 2/ Y. F. P., narodená XX. E. XXXX, E. XXX, 3/ Y. P., narodený XX. J. XXXX, E. XXX, všetci zastúpení Advokátska kancelária ROSOVÁ HUSOVSKÁ, s.r.o., Prešov, Weberova 2, IČO: 51 290 901, proti žalovanému Prešovský samosprávny kraj, Prešov, Námestie mieru 2, IČO: 37 870 475, zastúpený Správa a údržba ciest Prešovského samosprávneho kraja, Prešov, Jesenná 14, o zaplatenie peňažnej náhrady za zriadenie vecného bremena, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/29/2017, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. júna 2021 sp. zn. 12Co/52/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom v poradí druhým z 23. septembra 2020 č. k. 11C/29/2017-285 výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 251 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 30. septembra 2016 do zaplatenia, žalobkyni 2/ zaplatiť sumu 61,74 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 30. septembra 2016 do zaplatenia a žalobcovi 3/ zaplatiť sumu 83,67 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 30. septembra 2016 do zaplatenia; výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a III. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovia 1/ a 3/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalobkyňa 2/ má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48%, ale len z prisúdenej istiny.

1.1. Rozhodol tak viazaný právnym názorom, potom ako mu bol jeho skorší zamietajúci rozsudok vychádzajúci z právneho názoru, že peňažná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, je jednorazová, nemajúca charakter opakujúceho sa plnenia, ktorá sa premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá doba začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti zák. č. 66/2009Z.z., t. j. dňa 02. júla 2009, a uplynula dňa 02. júla 2012, a preto s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a dátum podania žaloby 12. júla 2017, vyhodnotil nárok

žalobcov ako premlčaný s tým, že žalobcom 2/ a 3/ v spore nesvedčí ani aktívna legitímácia, lebo v čase účinnosti cit. zák. neboli vlastníkmí nehnuteľnosti a nárok na náhradu za zaplatenie odplaty za užívanie vecného bremena vzniká iba tým vlastníkom, ktorí nehnuteľnosť vlastnili v čase účinnosti, na odvolanie žalobcov odvolacím súdom zrušený, kedy odvolací súd s takto vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie vo svetle rozhodovacej praxe súdov naprieč celou republikou v tejto otázke nesúhlasil a mal za to, že náhrada podľa cit. zák. sa má posudzovať ako opakujúca, a to predovšetkým z dôvodu jej dočasnosti. Viazaný právnym názorom odvolacieho súdu na návrh žalobcov následne pristúpil k znaleckému dokazovaniu za účelom ustálenia všeobecnej hodnoty vecného bremena za žalované obdobie od 12. júla 2014 do 12. júla 2017 a na základe znaleckého posudku znalca S.. R. H. č. 12/2020 priznal žalobcovi 1/ až 3/, finančnú náhradu a súčasne žalobcom priznal zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy na zaplatenie a vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 17. júna 2021 sp. zn. 12Co/52/2020 potvrdil rozsudok okresného súdu v II. zamietavom výroku. Zmenil rozsudok v I. vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamietol. Stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2.1. Uviedol, že zo spisu vyplýva, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi okrem iného aj parcely KN XXX/X - záhrady o výmere 252 m² zapísanej na LV č. XX k.ú. E. a to žalobca 1/ v podiele 1, ktorý nadobudol kúpnu zmluvou V 6526/2003 v roku 2003. Žalobkyňa 2/ vlastní podiel 1/6 získaný darovacou zmluvou V 2404/2015 v roku 2015 a žalobca 3/ má taktiež 1/6, ktorú nadobudol uznesením 26D/1625/2010, teda dedením v roku 2010. Zo spisu ďalej plynie, že na parcele KN XXX/X je postavená cesta II. triedy, ktorej vlastníkom je žalovaný. Jedná sa o cestu II./545 s názvom stavby „II./545 E. I. prel. cesty č. stavby XXXX“, ktorá bola postavená na základe stavebného povolenia OD-170/87 zo dňa 24. augusta 1984 vydaného ONV v Prešove. Zápis o odovzdaní a prevzatí tejto stavby preberajúcim Cestným investorským útvarom Košice je zo dňa 19. decembra 1990. Vlastníkom tejto cesty bol štát. V dôsledku zmeny právnych predpisov - zákona č. 135/1961 Zb. (cestného zákona) a zákona č. 446/2001 Z.z. prešlo vlastníctvo k cestám II. triedy na samosprávne kraje, preto aj 29. decembra 2003 bola uzavretá dohoda o prechode majetku štátu v správe Slovenskej správy ciest na Prešovský samosprávny kraj. Žaloba bola podaná na súde dňa 12. júla 2017 a žalovaný už v základnom konaní vzniesol námietku premlčania žalobcami uplatneného nároku. Žalovaným obdobím v tomto spore je obdobie od 12. júla 2014 do 12. júla 2017, preto na súdnu vec bezpochyby dolieha aplikácia zák. č. 66/2009 Z.z.

2.2. Odvolací súd poukázal vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) R 71/2018 na závery uznesenia najvyššieho súdu, ktoré prijal v rozhodnutí z 30. novembra 2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019 a to, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

2.3. Rovnako podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavný súd“) z 28. októbra 2020 sp. zn. IV. ÚS 539/2020, ktorý uviedol, že okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia“. Odvolací súd preto konštatoval, že ústavný súd uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová pričom z tohto dôvodu ústavnú sťažnosť voči namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. Ústavy SR napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 26. augusta 2019 sp. zn. 2Cdo/194/2018, v ktorom bol vyslovený právny záver o jednorazovej finančnej náhrade za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z., odmietol.

2.4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na rozhodnutie ústavného súdu z 03. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013, v ktorom vyslovil záver, že pre odvolací súd nevyplýva z § 226 OSP (Občiansky súdny poriadok účinný do 30. júna 2016) jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť.

2.5. Preto odvolací súd z pohľadu ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít nemohol prijať iný záver, ako ten, že peňažná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným

bremenom, je jednorazová, nemajúca charakter opakujúceho sa plnenia, premlčuje sa v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá doba začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti zák. č. 66/2009Z.z., t.j. dňa 02. júla 2009, a uplynula dňa 02. júla 2012, a preto s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného v základnom konaní a dátum podania žaloby 12. júla 2017, je nárok žalobcov premlčaný.

2.6. V spore ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnej strane - žalovanému - videl odvolací súd v skutočnosti, že v čase podania žaloby mohli mať žalobcovia legitímne očakávania na úspech v spore, a to pre v tom čase nejednotnú rozhodovaciu prax súdov v otázke finančnej náhrady za vznik vecného bremena v domnení, že tá si napokon osvojí ich právny názor, pričom táto otázka, ktorá bola bezpochyby zložitou právnou problematikou bola definitívne vyriešená v ich neprospech až po vyše 10-tich rokoch.

3. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 3/, ktorí ho navrhli, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Mali za to, že rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia a preto je dovolanie prípustné podľa § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom obsahlo argumentovali rozhodnutím ústavného súdu z 12. októbra 2016 PL ÚS 42/2015-105. Namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé a arbitrárne, keď odstúpil od svojho predošlého právneho názoru bez toho, aby odvolací súd tento svoj záver presvedčivo odôvodnil, a preto je celé konanie postihnuté vadou spočívajúcou jednak v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a tiež v nesprávnom posúdení otázky primeranosti náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcov(ďalej aj „dovolateľov“) nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť veci v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba,

nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. Dovolatelia (žalobcovia, v texte bola uvedená zrejma nesprávnosť „žalovaný“) prípustnosť podaného dovolania vyvodzovali podľa § 421 CSP z toho, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP musí dovolateľ po a/ konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, po b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. dôvodiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

12. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnú otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

13. Dovolatelia uviedli, že podstatou predmetného sporu bolo riešenie právnej otázky o tom, či náhrada za zriadenie zákonného vecného bremena na základe zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, je jednorazová odmena, ktorá sa premlčuje alebo môže mať formu aj opakovaného plnenia a následne, aká je jej výška. V obsiahlej argumentácii polemizovali s právnym záverom prijatým odvolacím súdom v jeho druhom rozhodnutí, avšak ich závery len spochybňovali dôvody, ktoré odvolací súd uviedol vo svojom rozhodnutí a predostreli svoj vlastný pohľad na riešenie právnej otázky. Ak považovali za odklon riešenia právnej otázky od záverov, tak ako uviedli, ktoré boli obsiahnuté v rozhodnutiach okresných súdov a uviedli závery, podľa nich analogické, ku ktorým mal dospieť ústavný súd vo svojom náleze PL. ÚS 42/2015, dovolací súd musí konštatovať, že v prvom rade závery z predmetného nálezu si dovolatelia prispôbili v nimi vyhovujúcom ústavnom pohľade na problematiku náhrad za zriadenie zákonného vecného bremena a nie je preto možné hovoriť o odklone od rozhodnutí najvyššieho súdu, čo tvorí prípustnosť dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP (i keď tento dôvod dovolatelia nekonkretizovali). Nie je možné vyvodiť z argumentácie dovolateľov, že nimi nastolená právna otázka nebola dosiaľ dovolacím súdom riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), nakoľko v rozhodnutí odvolacieho súdu je uvedený priamy odkaz na rozhodnutie dovolacieho súdu.

14. Pokiaľ dovolatelia vytýkali rozhodnutiu odvolacieho súdu nedostatok odôvodnenia, a tým i prípustnosť dovolania, dovolací súd k týmto námietkam konštantne uvádza nasledovné.

14.1. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody

pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. García Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

14.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

Dovolací súd opakovane vyjadruje záver, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

14.3. Obsah spisu neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. I keď odvolací súd odstúpil od svojho predchádzajúceho právneho názoru, vyjadreného v zrušujúcom uznesení prvého rozsudku okresného súdu, ktorým tento súd žalobu zamietol, ktorý riadiac sa zásadou inštančnej kasačnej záväznosti právneho názoru vyššieho súdu, rozhodol v intenciách tohto právneho záveru, zmenu svojho právneho názoru riadne odôvodnil, nakoľko sám ustálil, že právna otázka, ktorá bola predmetom sporu, bola dovolacím súdom vyriešená a preto i záväzná.

14.4. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľov nezistil také nedostatky v postupe súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že dovolatelia sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

14.5. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľov.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcov nevyplýva z § 420 CSP, ale ani z § 421 ods. 1 CSP.

16. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie žalobcov podľa § 447 písm. c) CSP, v zmysle ktorého

dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

17. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.